

# Parfüm Kokulu Papatyalar

– redfer · 21 Haziran 2018

şimdi sokaklarda ayak sesleri  
bir çıkmaza çağırıyor ayrılık saati

ne çok ölü birikmiş oysa  
en çok parmaklarımın ucunda birikmiş kadın figürleri  
hepsi kırmızıya boyanmış  
ne çok ölüm var namlunun ucunda  
en çok etrafa dağılan barut kokusu

oysa..  
eli kirli bir maden işçisinin karalarıyla yazılmış olmalıydı  
şehrin karanlık gecelerinde gecelik giymiş bir kadın olmalıydı  
hiçbir aşkta  
hiç bir kitapta  
hiçbir filmde olmayan  
gül kokulu olmalıydı son mektup

\*

ölümün diplerinde azrail sürüsü  
sivri dişli, koca gözlü, korkunç yüzlü  
kimi düşman  
kimi dost  
çiçek ölülerinden mezara tabutlar taşınıyor  
çırılçıplak

can sıkıyor artık eski fotoğraf albümleri  
yırtıp atılıyor tek tek  
şimdi yeni resimler çiziliyor duvarlara  
yeni denizler yeni bulvarlar yeni rıhtımlar  
kentin bir ucundan bir ucuna giden yeni otobüsler

başka bir nefese karışıyor nefes  
başka sözler başka isimler mırıldanıyor dudaklar  
masallar anlatıp avutan ,ninniler söyleyip uyutan

belliğin köşelerine yığınlarca anı  
düşlerde intihar korkuları  
kime satılmış ruh  
kim efendi ...

\*

kimi zaman  
ölüm, mavi boş bir kafestir  
arkada uçuşan tüyleriyle mavi bir sonbahar bırakarak uçup giden

beyaz bir günahı aramaktır  
kimi zaman  
söndürülmüş birkaç sigaradan kalan kül  
tedavülden kalkmış birkaç kağıt para

yağmurla ıslanmış bir akşamüstü  
kimi zaman  
tekrar tekrar küçülüp kaybolan ırakta kızıl bir ufuk  
yıkık kentlerde kanatları kırılmış beyaz bir güvercin  
parfüm kokulu vazolarda bir kaç sarı papatya

\*

ölüm, ateşle yanıp eriyen koca bir yürektir  
kimi zaman  
bir kurşun gibi çıplak ,bir harf kadar yapayalnız  
aşk oduna düşüp tüten bir aşk pervanesi

kimi zaman  
kağıttan daha beyaz yüz rengiyle geçip giden  
kızıl entarileriyle geçip giden birkaç kadın  
mevsim mevsim gecelere dökülen birkaç şimşek  
birkaç yıldırım

\*

redfer